

לחיבר מכה מקצת על הכל; וכל שכן לפि מה שכתב ה"תורת הכרך" בדעת רשי' שבבחינת כל חיובו אינו אלא מפרש גולן שבכל התורה. ח. ומיהו הריטב"א הרי בודאי לא הבין כן כוונת לשון רשי' כאן, שם כן, הרי מבואר בהדייא בדברי רשי' שליחות יד במקצת מהייבת את הכל, הייפך מה שהבין הוא בדברי רשי'; ולדבריו צריך לפרש כוונת רשי', על פי המתברר מדבריו החוטפות לעיל מ"א זהובא גם בהערות לעיל מג[ן], שהנותל על מנת לגוזל את כלו, חייב הוא מדין שליחות יד, וחשובה היא שליחות יד עם חסרון, כיון שנוטלו לעצמו, אבל כשנותל חבית שלימה על מנת ליטול מקצתה, אז לא די במה שמתכוון לגוזל חלק לעצמו כדי שתיחסב שליחות יד עם חסרון, אלא צריך שיפריד את הריבית מן החבית של המפקיד; וזה הוא גם חילוקו של רשי', שאילו היה נוטל על מנת לגוזל את כלו בזה לא היה צריך חסרון אחר, שנטילתו זה הוא חסרונו, אבל כשנותלו על מנת לגוזל וביעית, אין כאן עדין חסרון עד שיטלו מתחן החבית; ולפי זה אין סתירה בדברי רשי' כאן לדבריו לעיל; וראה מה שתתברר בהערות ברשי' על המשנה, שפירוש את לשון המשנה: "החווש לשלה יד בפקdon", על האומר: "אטול פקדונו של זה לעצמי".

4. הריך השמייט בעיא זו, וטעמו — פירש ה"מגיד משנה" — משום שפסק זה אינו אלא למנאן דאמר: שליחות יד צריכה חסרון, אבל למנאן דאמר שליחות יד אינה צריכה חסרון, אין מקום לבעה זו, ולהלכה הרי קיימת לנו שליחות יד אינה צריכה חסרון; ומטעם זה תמהו ה"מגיד משנה" ומהאייר כאן על הרמב"ם [גוזלה ג'יב] שהביא בעיה זו, וראה גם בהשגות הראב"ד שכתב בתוך שאר השגתו על הרמב"ם: "ובעיא דברashi בארכני נמי ... ואליבא דמן דאמар צריכה חסרון, מיהו קיימת לנו דאיתא

בاهגבותו, הויאל והרי לא נטלו על מנת לגוזל את כלו אלא לשלה יד, כלומר: אילו היה נוטלו על מנת לגוזל את כלו, שמן הסברא אתה יכול לחיבבו כשאר גולן, לא היה איכפת לך שעдин לא חייבו, אבל אין הדבר כן, שرك את המקצת הוא גולן, ואתה בא לחיבבו מחידוש התורה ממשום גזילת המקצת על גזילות כלו, ושליחות יד, כלומר: וחידוש התורה שבשליחות יד במקצת הוא מתחייב על כלו בלבד. חסרון ליתיה, כי אין לך בו אלא חידושו". ולפי זה העירו האחرونים, שזה סותר למה שמתברר מדברי רשי' לעיל מג[ן]: "כ"י פליגי בחסר, וקאמרי בית הלל: בשעת הוצאה מן העולם ולא בשעת הגבבה, ודקה קשיא לך": והרי "כל הגזלנים משלמין בשעת הגזלה" ושבעת הגזלה הללו היא שעת ההגבבה ויתחייב כאotta שעיה, לא קשיא, دائ' בגזלה ממש דגולה מעיקרא, כלומר: אילו היינו דנים מה בשאר אדם שגוזל חפץ מבית בעליים ומתחלת בגזלה היא בידו, וכי נמי שהיה לנו לומר כיון שכבר נסתימה גזילתו במה שהגבבה את הפקדון, ישלים לעולם כאותה שעיה, אבל הכא לא משומ גולן אתה בא לחיבבו — שאין דין גולן במ"י שמחלית לגוזל חפץ שהגע לידו בהיתר — ומשום דין "שליחות יד" מחייבת להה, אם כן אין זה בהכרח שיתחייב משעה שהגבבה, ובזה פליגי: אם צריכה חיסרונו ואו נסתימה גזילתו רק בשעת חיסרונו, ומשלם הוא כאותה שעיה ולא משעת מישיכה, או שאינה צריכה חיסרונו, ואו שוה השומר לשאר אדם שגוזילתו מסתיימת בשעת הגבבה, ומשלם הוא כאotta שעיה".

הרי מבואר מדברי רשי' לעיל, שהיות ושומר בהיתריא אתה לידיה, אין לחיבבו מדין "גולן" שבכל התורה; ואילו בדברי רשי' כאן מבואר, מן הסברא יש לנו לחיבב אם לא שאנו באים